

Vayikra – La générosité du Sacrifice

Source : Likouté Si'hot volume 17, deuxième Si'ha sur Vayikra

<p>Introduction : Notre Paracha traite des différents types de sacrifices</p>	<h2>1</h2>
<p>ויקרא א, א: ויקרא אל משה וידבר ה' אליו: ...דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם. אם עלה קרבנו... יקריב אתו, לרצונו, לפני ה'.</p> <p>Vayikra 1, 1 : D.ieu appela Moché, et lui dit : « ...Parle aux enfants d'Israël et dis-leur : Un homme parmi vous, qui offrira au Seigneur une offrande de bétail, c'est du gros ou du menu bétail que vous choisirez votre offrande. Si cette offrande est un holocauste ... il l'offrira, pour son agrément, devant D.ieu ».</p> <p>רש"י: אדם כי-יקריב מכם. כשיקריב, בקרבנות נדבה דבר הענין.</p> <p>Rachi : Un homme parmi vous, qui offrira. Lorsqu'il voudra offrir. Le <i>sujet</i> parle des offrandes facultatives.</p>	<p>Pourquoi commencer par les lois des sacrifices (A) facultatifs et (B) individuels ?</p>
<p>Développement : De quels types de sacrifices fallait-il traiter, en priorité ?</p>	<h2>2</h2>
<p>רמב"ן פקודי מ, ב: ביום ראשון של מלוואים [לחנכת המשכן] נדבר למשה משם כל הפרשיות הנאמרות מתחלת ספר ויקרא עד "ויהי ביום השמיני".</p> <p>Na'hmanide Pekoudé 40, 2 : Le premier jour de l'inauguration [du Tabernacle], ont été dites à Moché toutes les Parachiot du début du livre Vayikra jusqu'à la Parachat Chemini.</p> <p>רש"י תצוה כט, כב: כי איל מלוואים הוא. וזהו משה ששמש [בתפקיד הכהן] בימי המלוואים.</p> <p>Rachi Tetsavé 29, 22 : Moché occupa le poste de Cohen durant les jours d'inauguration.</p> <p>לקוטי שיחות: אהרן ובניו היו צריכים לדעת את דיניהם של קרבנות העולה וכו' כדי שיוכלו להקריבם בשמיני למלוואים. וכן הוא בנוגע לכל ישראל, שהיה עליהם לדעת איזה קרבן יוכלו (או יתחייבו) להביא תקף לאחר הקמת המשכן. ולפיכך לא היה צורך לצוות כאן על קרבנות צבור (דיום-טוב וכו') שדיניהם אינם נוגעים לתקף.</p> <p>Likouté Si'hot : Aharon et ses fils devaient connaître les lois des sacrifices d'Holocauste etc. afin de pouvoir les offrir le huitième jour de l'inauguration. De même, les enfants d'Israël devaient savoir quels sacrifices pourront-ils (ou devront-ils) offrir dès que le Tabernacle sera érigé. C'est pourquoi il n'était pas nécessaire de traiter, à ce stade, des sacrifices communautaires (des fêtes etc.), qui ne les concernaient pas dans l'immédiat.</p>	<p>Au début du livre Vayikra, sont traités en priorité les sacrifices qui concernent, dans l'immédiat, Aharon, ses fils et le peuple d'Israël.</p>
<p>Cela explique pourquoi le texte traite d'abord les sacrifices « facultatifs »</p>	<h2>3</h2>
<p>רש"י פקודי לה, כא: משכן העדות. עדות לישראל שותף להם הקב"ה על מעשה העגל שהרי השרה שכנינו ביניהם.</p> <p>Rachi Pekoudé 38, 21 : Tabernacle du témoignage. Témoignage pour le peuple d'Israël que D.ieu a renoncé à punir au sujet du veau d'or, étant donné qu'Il a fait résider sa <i>Che'hina</i> (présence divine) parmi eux.</p> <p>לקוטי שיחות: לא מסתבר שבמימי מלוואים אלו נכשלו בני ישראל בחטאים ונתחייבו בקרבן חובה. לעמת זאת, מסתבר שפיר שבני ישראל - שנתנתם עבור מלאכת המשכן היתה בנדיבות גדולה ביותר - הביאו קרבנות נדבה לאחר הקמת המשכן, מיד בשעת הכשר הראשונה. ולכן נאמרו בכתוב תחלה קרבנות נדבה.</p> <p>Likouté Si'hot : Il n'y a pas lieu de penser que les Juifs aient commis des fautes pendant les jours d'inauguration, les obligeant à offrir des sacrifices d'expiation obligatoires. En revanche, il est logique de penser que les Juifs, qui avaient contribué à la construction du Tabernacle avec une grande générosité, offrirent des sacrifices <u>facultatifs</u>, dès la première occasion possible. C'est pourquoi le texte commence par les sacrifices facultatifs.</p>	<p>Le texte traite en priorité des sacrifices facultatifs car il est très peu probable que les Juifs fautèrent pendant l'inauguration du Tabernacle.</p>
<p>Développement : L'importance de l'intention de l'homme, offrant le sacrifice</p>	<h2>4</h2>
<p>משנה מנחות יג, יא: נאמר בעולת הבהמה: "אשה ריח ניחוח", ובעולת העוף: "אשה ריח ניחוח", ובמנחה: "אשה ריח ניחוח". ללמד שאחד המרבה ואחד הממעט - ובלבד שיכוון אדם את דעתו לשמים.</p> <p>Michna Mena'hot 13, 11 : Concernant l'holocauste animal, il est dit « <i>combustion d'une odeur agréable pour D.ieu</i> ». Le même terme est employé pour l'offrande volatile et l'oblation. Cela nous enseigne que : « Certains donnent plus, d'autres donnent moins. Ce qui compte est que l'homme dirige sa pensée vers le Ciel ».</p> <p>רמב"ן ויקרא א, ט: יחשב אדם בעשותו כל [מעשי הקרבן], כי חטא לאלקיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה. . שיהא דמו [של הקרבן] תחת דמו, נפש תחת נפש... </p> <p>Na'hmanide Vayikra 1, 9 : En pratiquant les rituels du sacrifice, l'homme doit penser que, du fait que c'est lui qui a fauté avec son corps et avec son âme, c'est son propre sang qui aurait dû être versé et son corps brûlé, si ce n'était la bonté de D.ieu, Qui accepta cet échange, que le sang du sacrifice vienne à la place de son sang.</p> <p>ספר הבהיר סי' קט: ואמאי אקרי קרבן? ... מפני שמקרב הצורות הכחות הקדושות [החוששים] אל הקב"ה.</p> <p>Sefer Habahir ch. 109 : « Korbane » signifie rapprocher – les « énergies (et facultés) saintes » - vers D.ieu.</p>	<p>La composante principale d'un sacrifice : l'intention et la prise de conscience de l'homme.</p>

Alors pourquoi la Torah ne mentionne pas du tout cette *intention* du sacrifice ?

5

לקוטי שיחות: לפיכך הקדים הכתוב את דיני קרבנות נדבה - שפך הקרבנתם אינה אלא מחמת נדיבת הלב (לשמים). בכך מלמדת התורה שכונת הלב היא ההקדמה הכללית לכל ענין הקרבנות - זו הנקודה העקרית של כל הקרבנות, גם של קרבנות חובה. וזהו גם מה שדייק רש"י בלשונו וכתב "בקרבות נדבה דבר הענין".

La Torah fait allusion à cette « intention » en démarrant par les sacrifices de « générosité ».

Likouté Si'hot : C'est la raison pour laquelle la Torah commença par les lois des sacrifices facultatifs, dont la seule raison de l'offrande est la générosité du cœur (envers D.ieu). Ainsi, la Torah nous apprend que l'intention du cœur est bien l'introduction et le point central de *tous* les sacrifices, même ceux qui sont obligatoires. C'est pourquoi Rachi précise que « le *sujet* (dans son intégralité) traite des offrandes de générosité » (facultatives) .

Le sacrifice ne fait que *dévoiler* une générosité existante en chaque Juif !

6

רש"י ויקרא א, ג: יקריב אתו. מלמד שכופין אותו. יכול בעל כרחו? תלמוד לומר: "לרצונו", הא כיצד? כופין אותו עד שיאמר "רוצה אני".

Rachi Vayikra 1, 3 : Il l'offrira. Cela nous apprend qu'on l'oblige [à exécuter son vœu]. Cependant, cela ne peut être contre sa volonté car il est écrit « *pour son agrément* ». Comment cela se peut-il ? On l'y oblige jusqu'à ce qu'il dise : « Je veux [réaliser mon vœu] ! ».

Au fond de lui, chaque Juif est « généreux » envers D.ieu. Le sacrifice ne fait que dévoiler ce lien divin éternel.

רמב"ם הל' גירושין ב, כ: ...מאחר שהוא רוצה להיות מיישראל - רוצה הוא לעשות כל המצוות, ולהתרחק מן העברות, ויצרו הוא שתקפו. וכיון שהכה עד שתשש יצרו ואמר "רוצה אני" [לגרש] - כבר גרש לרצונו.

Maïmonide lois du divorce 2, 20 : ...Etant donné qu'il veut faire partie d'Israël, qu'il veut pratiquer toutes les Mitsvot et s'éloigner des fautes, et que c'est son [mauvais] penchant qui l'a attaqué. Or, dès qu'il est frappé au point que son penchant s'affaiblit, et qu'il dit « je veux (divorcer) » - cela est considéré comme un consentement.

היום יום כה תמוז: ...יהודי אינו רוצה ואינו יכול להיות מנתק מאלקות.

Hayom Yom 25 Tamouz : Un Juif ne veut, ni ne peut, être détaché de la Divinité.

C'est pourquoi les enfants d'Israël sont appelés « *Adam* » dans ce contexte

7

שני לוחות הברית פרשת וישב: קריאת שם אדם הוא מלשון "אדמה לעליון" (ישעיה יד, יד).

Chné Lou'hot Habrit Vayechev : « Adam » vient du terme « je ressemble (*Edamé*) au Suprême » (Isaïe 14, 14).

תניא ליקוטי אמרים פרק א-ב: ... לכל איש ישראל אחד צדיק ואחד רשע יש שתי נשמות: נפש אחת . . היא המתלבשת בדם האדם להחיות הגוף... ונפש השנית בישראל היא חלק אלה ממעל ממש.

Tanya Likouté Amarim ch. 1-2 : Chaque Juif, qu'il soit Juste ou impie, a deux âmes : une intègre le sang pour faire vivre le corps, et la seconde, chez les Juifs, est une véritable partie du D.ieu Suprême.

« Adam » : symbole du fait que chaque Juif, quel que soit son niveau de pratique, est « une partie de D.ieu » !

רש"י: אדם. למה נאמר? מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל.

Rachi : Un homme (Adam). Pourquoi cette précision ? De même qu'Adam, le premier homme, n'a rien offert de ce qui était volé, puisque tout lui appartenait, de même ne devrez-vous rien me présenter de ce qui est volé.

Enseignement : D.ieu « appelle » Moché et chaque Juif, en signe d'affection !

8

רש"י: ויקרא אל משה. לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים, קדמה קריאה לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשין בו, שנאמר (ישעיה ו, ג): "ויקרא זה אל זה". אבל לנביאי האמות עכו"ם נגלה עליהן בלשון עראי וטמאה, שנאמר (במדבר כג, ד): "ויקר אלהים אל-בלעם".

Rachi : Il appela Moché. Chaque fois que D.ieu *parle, dit* ou *ordonne* à Moché, il « l'appelle » au préalable, en signe d'affection. De la même façon que les anges « s'appellent [et s'adressent] l'un à l'autre » (Isaïe 6, 3). Tandis qu'aux prophètes des nations du monde, D.ieu se révèle de manière fortuite et impure, comme il est écrit : « D.ieu "surgit" à Bil'am » (Bamidbar 23, 4).

Enseignement : D.ieu appelle Moché et chaque Juif, pour montrer Son affection. Réciproquement, le Juif montre une affection éternelle à D.ieu !

משלי כז, יט: כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם.

Proverbes 27, 19 : Comme dans l'eau le visage reflète le visage, ainsi le cœur de l'Homme répond à l'homme.

לקוטי שיחות: הדבר הראשון שבקשו בני ישראל לעשות לאחר הקמת המשכן היה הבאת קרבנות נדבה, המורה על חביבותם היתרה למשכן וכו' - אף הקב"ה הראה בשעה זו את גדל חביבות ישראל לפניו. ועוד ענין בה: נדיבות לב זו של בני ישראל כלפי הקב"ה נובעת מן החביבות שמראה הקב"ה לישראל, "ויקרא אל משה" - מבלי הפט על מצב היהודי בחיצוניות... ומצד חבה ובחירה זו הרי הם לעולם קשורים ומאחדים בפנימיות באלקות.

Likouté Si'hot : Les Juifs prouvèrent à quel point le Tabernacle était cher à leur yeux, en cherchant à offrir dès que possible des offrandes facultatives – D.ieu aussi à son tour, leur montra à quel point ils Lui sont chers. Par ailleurs, cette générosité des Juifs envers D.ieu, provient de l'affection que D.ieu montre à Israël (« Il appela Moché »), sans tenir compte de l'état extérieur du Juif... Du fait de cette affection qu'Il porte envers Israël, et du fait qu'Il les a choisis, ils sont toujours attachés et liés profondément à la Divinité.